

Els vins dels àpats institucionals

El 65% dels consumidors de vi catalans consideren que els vins del Principat han experimentat una gran evolució, que són sensacionals, que tenen futur, que et permeten presumir, que és un orgull recomanar-ne, etc. Ho diu l'informe Nielsen *Estudi estratègic sobre els vins amb DO catalans a Catalunya*, patrocinat per l'Institut Català de la Vinya i el Vi (Incavi) i el Departament d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural. L'informe també ressalta que el vi de DO més consumit a Catalunya fins al 2008 era el de la Rioja. Exactament, el 36% del vi de denominació d'origen que s'ha begut a Catalunya els darrers anys és de la Rioja. En segon lloc, se situen les onze DO catalanes, amb un 28%. Malgrat això, la DO més coneguda pels catalans és el Penedès. La segona és la Rioja, però la tercera és el Priorat i la quarta, ves per on!, és l'Empordà.

La conclusió d'aquest estudi fa vergonya. Des de la Mare de Déu del Mont se senten les rialles dels viticultors castellans, navarresos, francesos o els de la Catalunya Nord mateix. Ells mai no ho farien. No són esnobs, ni provincians, ni senten autoodi pel seu país, ni pel seu *terruño* ni pel seu *terroir*, ans al contrari. A la

Rioja per al Borbó, Empordà per a Chirac

Fa anys la majoria de vins del país eren pobres i alegrets, i la mala fama era encara pitjor. El 21 d'abril del 1990, dia de la primera visita oficial de Felip de Borbó com a príncep de Girona, es va servir vi de la Rioja i ningú no ho va trobar estrany, tret dels empordanesos. Afortunadament, el dia de la cimera hispanofrancesa a Girona, en l'àpat ofert a Chirac i Zapatero, l'error ja havia estat corregit: Finca Garbet, del Castell de Peralada. Òbviament, aquest vi de la DO Empordà servit al banquet presidencial és un gran vi i digne representant de tots els cellers empordanesos. Certament, el 1990 els cellers de l'aleshores anomenada DO Empordà – Costa Brava encara no havien escollit el camí de la qualitat. Malgrat això, n'hi havia mitja dotzena de molt bons, i el Gran Recosind gaudia d'un bon prestigi. No pas tots els vins eren vinassa per a porró, sífó i *graciosa*.

Des de la Mare de Déu del Mont se senten rialles.

Rioja no es beu Ribera, ni a la Ribera del Duero, Rioja, malgrat que l'altre sigui millor o més barat.

Em conviden a molts àpats institucionals i d'aquests que es diuen de feina. Se'n fan tot l'any, però el sobreixidor se satura en les setmanes de final d'any i de començament del següent. Els sopars i dinars de Nadal no són pas més especials que els altres menjars de feina: al final hi ha torrons i la gent brinda. Els amfitrions solen donar importància a aquest banquet: imprimeixen en cartolines els plats i els vins, com en els casaments, busquen l'elegància i la distinció en el parament de la taula. Solen servir dos plats, però preveuen tres vins, el tercer dels quals és l'inefable xampany de la DO Cava.

Us imagineu la que s'armaria si en lloc de donar xampany de la DO Cava donessin xampany de l'AOC Champagne? La gent es queixaria, encara que fos molt bo. En un d'aquests àpats ens van donar Rioja i, malgrat que era correcte, ningú no va dir ni piu. Ningú no va qüestionar la institució amfitriona, ni tan sols els empordanesos.

A Espanya i França, les institucions ho tenen molt clar, per qüestions òbvies; obvietat que aquí, a les comarques gironines, les institucions no tenen clara del tot, tret de la Cambra de Comerç, Indústria i Navegació de Girona, que té viticultors entre els seus membres. A Suïssa no amaguen pas els seus vins, blancs o negres, malgrat que no són pas els més famosos del món. I els que han anat a Albi, al Tarn, veuran el predomini de l'AOC Gaillac, malgrat la proximitat amb Bordeus.